

AZ
EMBERI
TEST^{***}
PAOLO GIORDANO

EURÓPA
KÖNYVKIADÓ
BUDAPEST, 2015

POR

Ietri számára minden új és érdekes. A helikopterből kémleli az idegen vidéket, a sziklás pusztaságot, melyet itt-ott smaragdzöld mezők szakítanak meg. Magányos teve áll egy emelkedőn, vagy talán dromedár, nem emlékszik pontosan, mi az ábra a púpokkal. Nem gondolta, hogy vadon is élnek dromedárok, azt hitte, csak állatkertben. Szeretné megmutatni a melléte ülő Cedernának, de úgy tűnik, a barátját nem érdekli a táj. A helikopter egy pontját bámulja a nap-szemüvege sötét lencséje mögül, vagy alszik.

Ietri kiveszi a fülhallgatót. A Cradle of Filth gitárjainak torz harsogását felváltja a légcsavarok nagyon hasonló robaja.

– Lesz kocsma a bázison? – kérdezi a barátjától. Kénytelen kiabálni.

– Nem.

– És edzőterem?

– Az sem.

– Legalább egy pingpongasztal?

– Még mindig nem érted. Lófasz sincs ott, ahová megyünk.

Igaza van. Semmi sincs az Ice bázison, csak por. Fehér, ragadós por, annyi, hogy bokáig belemerül

a bakancs. Ha lesöpröd az egyenruháról, kavarg egy kicsit a levegőben, aztán újra megtelepszik ugyanott. Az első gulisztáni estén orrfújás után fekete csík maradt Ietri zsebkendőjén. Másnap földdel kevert vér jött az orrából, így ment egy hétig, aztán megszűnt. Gyorsan hozzászokott a teste a körülményekhez, a fiatal test könnyen alkalmazkodik.

A bázis északnyugati részét jelölték ki a szakasz számára, a kevés vasbeton építmény egyike mellett, melyet még az amerikaiak húztak fel. Egyetlen méretes, üres helyiség, itt-ott bevakolva. Mindenütt graffitik: egy csillagos-sávós lobogó, malacságok és egy dühödt buldog szöges nyakörvvel. A falakban többtucatnyi, lövedékek ütötte lyuk.

– Undormány romhalmaz – jegyzi meg Simoncelli, amikor először bemennek, és már meg is van a kisház neve: Romhalmaz. Itt lesz a főhadiszállásuk.

Gyorsan fölfedezik, hogy ellepik a csótányok. Megbújnak a sarkokban meg a résekben, de időnként előmerészkedik egy-egy felderítő. Fényes, barna páncéljuk baljós hangot ad, ha a bakancsok alatt végzik, vérük fél méterre spriccel.

Szerencsére Passalacqua hozott magával rovarirtó port, beszórja vele a sarkokat. – Tudjátok, hogyan működik? – kérdezi, miközben a doboz alját ütögeti, hogy az utolsó gramm por is kijöjjön belőle. Ha nem lesz elég, ráfáznak, egyesével kell elpusztítaniuk a bestiákat.

Ietri elképzeli, ahogy egy csótány kimászik a Romhalmazból, be a sátorba, föl az ágy lábán, és sétafikál az arcán, amíg ő alszik.

– Olyan szagot áraszt, ami izgalomba hozza a csótányokat. Feromonnak hívják.

– Ferhormon, te marha – javítja ki Cederna.
– Ferhormon, egy kutya. A tüzelő nőstényeik szaga. A csótányok begerjednek, a keresésükre indulnak, de a nőstények helyett mérget találnak.
– Óriási!
– A méregtől aztán kinyúlnak, és másmilyen szaguk lesz, ami megbolondítja a többi csótányt.
– Megbolondítja? – kérdi Ietri.
– Megbolondítja. Fölzabálják egymást.
– Még jó, hogy nem a tálibok csinálják – mondja Cederna. – Képzeld el, mi lenne, ha a gránátok helyett pinaszagot fújnának a bázisra. Nekiállnánk kinyírni egymást.
– Itt van nekünk Zampieri, hogy ferhormont áraszson – mondja Cederna.
– Nem, csak hónaljbüzt áraszt a csaj.
Mindenki röhög. Egyedül Ietri marad komoly.
– Szerinted olyanok vagyunk, mint a csótányok? – kérdezi.
– Mi van?
– Azt mondtad, hogy ha a tálibok pinaszagot fújnának a táborra, kinyírnánk egymást. Mint a csótányok.
Cederna elereszt egy félmosolyt. – Lehet, hogy te megúszod, szüzike. Nem ismered még azt a szagot.

A Charlie – amióta a hatvanhatodik század idegen területre lépett, ezt a háborús fedőnevet használja – hármas szakaszának legelső feladata egy mosókonyha építése. Két mosógépet már tönkretett a homok, ott állnak most a tábor végében az üres fémdobozokkal és egyéb lomokkal teli hordók mellett.

Ietri már órák óta dolgozik, Di Salvóval és négy helyi kőművessel együtt. Vagyis valójában a katonák csak figyelik, nehogy az afgánok hibázzanak. Bár nem egészen világos, mindannyiuk közül ki a legtapasztaltabb az építkezések terén. Az építési terv igencsak felületes, hiányzik a rajzról a falak mérete, így arasszal méricskélnek, az ábrán szereplő téglaszám alapján. Épp csak elmúlt dél, a nap merőlegesen tűz meztelen vállukra.

– Jólesne egy sör – mondja Ietri.
– Az, egy jó hideg sör.
– Citromkarikával az üveg szájában.
– Szeretem szopogatni a citromot a sör után.

Egyenesnek tűnik az épülő fal, legalábbis szemre, mégis van benne valami furcsa. A nyolcadik sor téglánál tartanak, nemsokára létrára lesz szükségük, és nagyon reméli, hogy nem kell elkísérnie az afgánokat a raktárba.

Egyszer csak az afgánok abbahagyják a munkát, leteszik a szerszámokat, fogják a félrerakott gyékényeiket és leterítik őket a földre, az egyetlen árnyékos háromszögbe. Letérdelnek.

– Mi a faszt csinálnak?
– Szerinted?
– Pont most kell imádkozniuk?

Di Salvo megvonja a vállát.

– A muzulmánok folyton imádkoznak. Fundamentalisták.

Ietri kimer egy kanál maltert a vödörből, és rádobja a falra. Elegyengeti a kőműveslapáttal. Őrület, gondolja, és megfordul, nézi, mit csinálnak az afgánok. Mintha tornáznának: leborulnak a földre, fölállnak, megint lekuporodnak, és közben szüntelenül

mondják a mondókájukat. Egy pillanatra úgy érzi, kedve lenne közéjük állni.

– Picsába – mondja Di Salvo.

– Picsába, igen – helyesel Ietri.

Leengedik a puskájukat. Ha az afgánok tarthatnak szünetet, akkor nekik is jár egy kis pihenés. Di Salvo megkeresi a cigarettát a nadrágja oldalzsebében, és megkínálja a társát. Nekidőlnek a falnak, a malter még meg sem száradt.

– Azért kellett idejöttünk, hogy mosókonyhát építsünk? Szerinted jól van ez így?

– Nem, egyáltalán nincs jól.

Nem bírja megemészteni. Beígérték neki az amerikai lányokat, de itt nyomuk sincs, megszívatták (húúúú, az amerikai csajok!). Látta őket Heratban, persze, a pár nap alatt, amit ott töltött: katonalányok, a hajuk lófarokba fogva, a mellük kőkemény, úgy néznek ki, mint aki elevenen megnyúzná az embert a priccsen. De aztán elküldték Gulisztánba hülye falakat építeni. Sőt bámulni, ahogy mások falakat építenek. Elképzелhetetlen, hogy volna olyan hely a világon, ahol kevesebb szexuális inger érné.

– Gondolj bele, a szüleink ide jártak füvezni – mondja Di Salvo.

– Hogyan füvezni?

– Tudod, a hetvenes évek. A köcsög hippik.

– Ja, igen – feleli Ietri. Valójában nincs igazán képen. Gondolkodik egy kicsit. – Amúgy az enyémekek sosem jártak itt. Soha nem mentek sehová. – Az anyja biztosan nem. Az apja akár járhatott is Afganisztánban, ki tudja, lehet, hogy összeállt a tálibokkal, és most együtt aknázzák alá az utakat. Mindig is kiszámíthatatlan alak volt.

– Csak úgy mondtam. Az én szüleim sem mentek sehová. De az ő generációjuk volt. Jól befüveztek, aztán keféltek fűvel-fával, orrvérzésig.

– Király élet – mondja Ietri.

– Ja, király élet. Nem úgy, mint manapság. A mai lányok csak rinyálni tudnak, én-nem-iszom, én-nem-szívok, én-nem-kamatyolok.

Ietri nevet. Igaza van Di Salvónak, a mai lányok nem kamatynak.

– Némelyiket nem lehet az esküvő előtt ágyba vinni. Bár ez a helytől is függ.

– Hogyan a helytől?

– Venetóban például azonnal dugnak – csettint az ujjáival Di Salvo. – A bellunóiak nem. Délebbre kell menni, oda, ahol egyetemisták vannak. A diáklányok nagy ribancok. Egyszer Padovában egy hét alatt hármat is megfektettem.

Ietri elraktározza az agyában a helyet és a számot. Padova. Három. Ha hazamegy, tuti, hogy elugrik Padovába.

– A diáklányok borotválják, tudtad?

– De miért?

Di Salvo köp egyet, aztán betemeti homokkal.

– Divat. Meg higiénikusabb is.

Ietri tétovázik. Sosem látott még csupasz puncis lányokat, vagyis hogy látott, persze, az interneten, meg a kislányokat a strandon. Nem biztos benne, hogy bejönne neki.

Az afgánok a porba dugják a homlokukat, mint ha bele akarnák fúrni a földbe a fejüket. Ösztönösen újra késztetést érez, hogy letérdeljen, és csatlakozzon hozzájuk, hogy kipróbálja, milyen. Di Salvo nyújtózkodik, nyakkörzést végez, ásítózik. Éget a nap.

Ietrinek van napteje a hátizsákjában, de nem tudja, hogyan kenje magára, Di Salvótól meg nem szívesen kérne segítséget. Egy katona nem kenegeti naptejjel a bajtársa hátát.

– Gondolj bele, mekkora buli eljönni ide a csajoddal, amikor nincs háború, fel-alá utazgatni az országban, és szívni a frissen szedett marihuánaleveleket – mondja Di Salvo.

– Jó lenne.

– Csodás lenne!

Közelebb lép Ietrihez.

– Te szívsz?

Ietri hökkenten nézi a cigarettát az ujjai között.

– Nem úgy értem, seggfej. Füvezel?

Bólint.

– Próbáltam párszor.

Di Salvo fél kézzel átkarolja Ietri meztelen vállát.

Meglepően hűvös a bőre.

– Ismered Abibot?

– A tolmácsot?

– Őt. Van eladó füve.

– Honnan tudod?

– Hagyjuk. Megkereshetnénk együtt, ha akarod.

Felesbe vennénk. Tíz euróért egy ekkora zacskóval kapsz... – Di Salvo egy kört rajzol a levegőbe.

– Megörültél? Ha rajtakapnak, végünk.

– Mégis ki kapna rajta? Talán Masiero százados szagolhatja a leheletedet?

– Nem – ismeri el Ietri.

– Ez nem olyan anyag, amelyet otthon vehetsz. Ez természetes... állati jó! Di Salvo szorosabban öleli Ietri nyakát, és odahajol a füléhez. A lehelete alig

melegebb a levegőnél. – Figyelj, Abibnak van egy kis faszobra a sátrában, tudod, olyan törzsi szoborféleség, nagy fejjel, szögletes testtel és hatalmas szemekkel. Régi darab, a nagypapjától kapta. Elmesélte az egész sztorit, de be voltam szíva és nem emlékszem. Mindegy. Szóval, bámul rád a szobor a hatalmas, sárga szemével, és legutóbb, amikor Abibnál szívtam, néztem a szobrot, ő meg engem, és hirtelen BUMM!, mintha fejbe vágta volna, rádöbbsztem, hogy a szobor a halál! A halállal néztem szembe!

– A halállal?

– Bizony, a halállal. De nem olyan ám, mint amilyennek elképzelnéd. Nem volt dühös. Halál nyugodt volt, kicsit se félelmetes. Hogy is mondjam... közömbös volt. Egyáltalán nem törődött velem. Csak bámult, és annyi.

– Honnan tudod, hogy a halál volt? Abib mondta?

– Tudtam, és kész. Vagy nem is, később esett le, miután kijöttem a sátorból. Teli voltam energiával, valami egészen újfajta energiával. Nyoma sem volt a szívást követő szokásos kábaságnak. Tiszta volt a fejem, vágott az agyam. Szembenéztem a halállal, és istenien éreztem magam. Aztán meg, figyelj, megyek el a lobogó előtt, tudod, a főtoronynál. Lengedezett, mert fújt egy kicsit a szél, és én... nem is tudom, hogy magyarul az el. Én éreztem a zászló lobogását, érted? Nem csak észrevettem, hogy a szél lengeti a zászlót, hanem tényleg éreztem. Én voltam a szél, és én voltam a zászló.

– A szél?

Di Salvo leveszi a karját Ietri nyakából.

– Most azt gondolod, hogy úgy beszélek, mint egy köcsög hippi?

– Nem. Nem hiszem – feleli Ietri zavarodottan.

– Egyszóval nem szomorúság volt vagy boldogság. Mert azok csak... darabkák. Az egész részei. De én az *egészet* éreztem, egyben az egészet. A zászlót, a szelet, mindent.

– Nem értem, mi köze a szobornak meg a halálnak a zászlóhoz.

– Nagyon is sok. – Di Salvo a szakállát vakargatja. – Úgy nézel rám, mintha hippis faszságokat beszélnek.

– Nem. Folytasd.

– Vége. Ennyi, érted? Valami megnyílt bennem.

– Megvilágosodás – mondja Ietri.

– Nem tudom, megvilágosodás-e.

– Szerintem megvilágosodás.

– Mondom, hogy fogalmam sincs, mi a fasz volt. Az, ami. Csak arra akartalak rávezetni, hogy Abib cucca más. Másképp érzed magad tőle. Érzed a dolgokat. – Hirtelen sértődötté vált a hangja. – Akkor jössz, vagy nem?

Ietrit nemigen érdekli a kábítószer, de nem akarja letörni a társát.

– Talán.

Közben az afgánok összetekerték a gyékényeket, és újra munkához láttak. Ritkán szólalnak meg, ha mégis, Ietrinek úgy tűnik, veszekszenek. Ránéz az órájára, húsz perc múlva egy. Ha igyekszik, még elkerülheti a sort az ebédlőben.